

Elevenes anmeldelser

Den magiske fabrikken

Dette var et show som viste hva man kan lage lyder av og hvordan man lager dem. Noen lyse, noen mørke, noen høye, noen lave.

Erlend Ness Rustekanten, klasse 10 C, Stintla skole

Dette var en utstilling på Bomuldsfabrikken. Det var veldig mange fine forestillinger. En av forestillingene som jeg la spesielt merke til, var et drom med alle dansegrupper sammen. Det var til sammen tre dansegrupper som hver hadde forskjellige danstrinn, dette var helt fantastisk å se på.

En av dansegruppene lagde for eksempel pling, pling, pling-lyder mens de bydde over kroppen i forskjellige retninger. Danserne var synkroniserte, og de andre dansegruppene lagde flere andre typer lyder.

Sagblader

Det fantes også andre utstillinger i lokalet, for eksempel var det åtte sagblader som hang ned i fra taket i forskjellige størrelser. De lagde ulike lyder ved at noen sagblader var veldig rustne, noen rene, noen store og noen små. På hvert sagblad var det festet en liten mikrofon. Ved hjelp av disse mikrofonene fikk vi tak i lydene innen de forskjellige sagbladene. Lydene hadde forskjellige nivåer, høye og lave.

Hav som brøler

Mens noen av de andre utstillingene sto stille, så fantes det en annen utstilling som var litt spesiell, og det var et rom med mange fine filmer av naturen. Disse filmene var innspilte på skog og fjell. Vi kunne høre alle mulige slags naturlyder. Da kunne for eksempel høve lyder fra en bekk og bølger fra havet som brøler oppover mot stranden. Fra fjellet hørte man

vinden ute. Fra skogen kunne man høre trær knirke. Man hørte ikke dyrelyder. Jeg synes at disse naturfilmene var de fineste, og jeg anbefaler alle å dra med alle dansegrupper sammen. Det var til sammen tre dansegrupper som hver hadde forskjellige danstrinn, dette var helt fantastisk å se på.

Pirkete og pianoaktig
Det var også en utstilling som overrasket meg litt. Forestillingen var av fire personer som lagde mange slags lyder ut fra det som var inni et piano. For eksempel finnes det mange tangenter og tråder i pianoet. Kunstnerne brukte en liten håndkloss, en trehammer og en vanlig gaffel som redskap. Kosten dno de over innmaten av instrumentet, lyden var litt "pianoaktig".

Hammeren brukte de til å slå på pianofettene, lyden var som å slå på en tom treboks. Til sist brukte kunstnerne gaffelen som instrument. Med denne gjorde de omtrent det samme som med kostene, men lyden ble annerledes, den ble mye mer "pirkete".

Denne delen av utstillingen var noe av det merkelige jeg har opplevd, fra et enkelt piano.

Et vakkert var også en del av utstillingen. Her fantes det mange rare redskaper som egentlig var helt utrolig kule å bruke. Publikum kunne også prøve disse redskapene. Utfortingen var å vite hvordan man brukte dem! Litt eksempel var en rokk med gitarstringer som lagde gitarlyder når man snurret hjulet.

Ah! I alt burde alle få mulighet til å se denne utstillingen.

Noen er kunstnere, andre er kunst

Kunst er noe som ikke kan beskrives, men må oppleves, mener Ronja Tellefsen.

Ronja Tellefsen

Vi ankom et rom hvor vi så sagblader henge ned fra taket. Hva i alle dager kunne dette være? Var dette kunst?

Det viste seg å være mer interessant enn det så ut til. Hadde det ikke vært for mannen i den rødruete skjorta, ville jeg aldri forstått konseptet. Sagbladene snakker sammen. Sagbladene hadde hver sin mikrofon festet på overflaten. Mikrofonen tok opp lyd fra materialet.

Lyden kom oppfattes som tørt. Mannen i den rødruete skjorta fortalte at bladene har en dialog mellom seg. Lyden vil du ut om platen er uenige med hverandre.

Noen mente på at dette ikke var kunst, men mer vitenskap. Andre påsto at bladene med mikrofon var en slags lydteknologi. Det er ikke kunst, det er en oppfinnelse hadde en gutt fra Steinerskolen i Arendal sagt. Hva sagbladene er, er opp

til deg å oversette. Jeg synes dette var en teknologisk kunst.

Naturbilder i bevegelse

Vi ankom et rom med naturbilder i bevegelse. Kunstneren hadde lagt til naturlyder som en effekt. Effekten ga en annerledes virkning. Med naturlydene følte man at man sto midt ute i naturen. Bildene som ble vist var innspilte med fjell i bakgrunnen, tåke og royk, semengulv, båt med innjøk i bakgrunnen og en foss ikke så langt fra veien.

Vi fikk også med oss en rekke forestillinger. Hver forestilling ga en annerledes virkning. Den ene forestillingen ga ro i sjelen, mens en annen ga en utrolig følelse. Det var en av forestillingene som fikk meg til å tenke. Det ble brukt hverdagsredskaper som kaffekopp, tannbørste, hårbørste, gaffel, strikkpinner og en mynt.

«Det der var ikke noe vankekelig» sa damen til venstre for meg. Hvordan kunne hun mene dette? Musikantene som opptrådte fikk redskaper til å høre ut som

Alle foto: Harald Solberg.

støy i hverdagen. På en utrolig kul måte. Haavard og jeg synes begge at dette var høydepunktet på Bomuldsfabrikken.

Må oppleves

Kunst er noe man ikke kan beskrive i en annen, personen må selv oppleve det. Jeg hadde null forventninger og tenkte at dette kom til å bli en gørrkedelig lørdag. Jeg må si at dagen gikk over all forventning, og jeg koste meg veldig. Noen er kunstnere og andre er siste showet, det skilte seg ut fra resten. Mange folk satt rundt scenen, som et surround-anlegg. En rekke personer var med på å fremføre denne forestillingen,

«Det er så utrolig vanskelig å forklare hva jeg så, men opplevelsen var lærerik og morsom»

Ronja Tellefsen

Oversettelser

En spesiell forestilling som får hjernen til å tenke

Isaac Jorge Dominguez 10c, Stintla skole

Det første man la merke til da vi møtte opp på utvidet av bygningen, var en stor folkemengde som ventet i kø for å komme inn. I det vi kom inn i resepsjonen ble vi tilbudt noe å drikke.

Finnt og skremmende

Videre inn i første rom av utstillingen var lysstilt av. På veggene rundt oss så vi fem projektorer. Hver av disse viste sin egen bildeiserie. Min personlig oppfatning var at temaet i disse bildeiseriene skulle være natur.

På hvert bilde var det enten fell eller vann. Samtidig som det var fin natur, var det også litt skremmende, fordi det var overskyet og tåkete på alle bildeiseriene. Hvis man så nøye etter, var det mye av naturen i bildene som

var forstyrret av mennesker. Jeg tror budskapet skulle være hvordan mennesker oddegger naturen.

Fuglekranier

I rom nummer to var det satt opp et keyboard på gulvet. Rundt dette keyboardet lå det to tromboner, en fiolin og en bassgitar. Et system med ledninger ledet opp til tre forskjellige stativer. På toppen av hvert av disse stativene var det et fuglekranium. Under nebbet var det en hermetikkboks. Foran på gulvet i dette rommet var det en pedal hvor det stod "start". Når vi trakk på den, startet nebbene å lage klikklyder ved å dunkne nebbet i boksene. Litt etterpå kom det noen ungdommer for å spille musikk, ledet av en dirigent.

Helt til slutt var det et litt større show hvor flere danset sammen og på en måte satte sammen et puslespill hvor alle de små danserne hadde sett tidligere, ble til en.

Jeg synes personlig dette var noe for spesielt interesserte. Det var interessant og lærerik.

Fascineret

Rom nummer tre er mitt personlige favorittrom. Her så man en liten robot midt i rommet

som viste forskjellige bilder på veggene mens den snurret rundt. Aller først kunne det virke litt rart, siden det ikke var noe annet enn en robot i rommet, men når man får vite hva den egentlig gjør, blir man veldig fascinert.

Denne roboten heter «Self» og programmet til å opp lyd, altså oss når vi prater til den, og så ta et bilde av personen som prater til den, slik at neste gang noen sier det samme til den, viser den et bilde av deg. Noen ganger vil den også svare deg. Hvis du sier «plei» til den, og en annen har sagt «banan» til den, kan det hende den svarer noe tilbake som dens kunstige hjjerne forbereder med ordet eller setningen.

Rundt i lokalet var det også ungdommer som danset en dans uten musikk. De brukte lyden de selv lagde, for eksempel ordet «pling». En dans jeg la spesielt merke til, var en hvor tre ungdommer bevægle seg rundt med noe som virket som usynlige mobiler i hendene. Jeg tror den dansen skulle vise hvordan mobilen skaper avhengighet for ungdommer i dag.

Helt til slutt var det et litt større show hvor flere danset sammen og på en måte satte sammen et puslespill hvor alle de små danserne hadde sett tidligere, ble til en.

Jeg synes personlig dette var noe for spesielt interesserte. Det var interessant og lærerik.

Prikken over i-en

Noe nytt i hverdagen.

Morten Mortensen, 10 C, Stintla skole

Å anta at jeg kunne gå etter en halv time, var en tabbe. Hele tiden var det noe nytt som skjedde, og det var alltid fascinerende å se på – unntatt det siste showet, det skilte seg ut fra resten. Mange folk satt rundt scenen, som et surround-anlegg. En rekke personer var med på å fremføre denne forestillingen,

og flere av dem gjorde forskjellige ting. Noen spilte bass og gitar, andre piano, noen danset og resten utførte andre spennende oppgaver.

Oppslukt

Hjernen min klarte ikke helt å forstå alle hendelsene som fant sted på de to timene. Selv om jeg prøvde, klarte jeg allikevel ikke å finne ut av alt. På en eller annen måte ble jeg oppslukt av det siste showet. Det var som om jeg var inni en boble som utestregte alle

andre i publikum. Bare jeg og ansverne var det. Boblen min sprakk da alle begynte å klappe når det var ferdig. Selv om jeg ikke liker kunst så godt, likte jeg den tiden på slutten.

Anbefales

Den opplevelsen jeg hadde når vi så det siste stykket, anbefaler jeg alle. Fantastisk var det, lørdagen ble velbrukt i forhold til hva jeg hadde foretatt meg. Alt som skjedde var greit, men det siste var prikken over i-en.